

דקדוקי קריאה בפרשת וילך ובהפטרה ועד רביעי של פרשת האזינו

לא ד עליית שני

לא ו אַל-תִּירָאוּ: געיה בת"ו והר"ש אחריה בשווא נע, דין דומה בהמשך פס' יב וַיִּרְאוּ.

יַעֲזֹבֶךָ: הכ"ף דגושה

ז עליית שלישי

י עליית רביעי

יד עליית חמישי

לא יט וְלִמְדָה ... שְׁיִמָּה: יש להקפיד על המפיקים. תְּהִיָּה-לִי: געיה בת"ו

כ עליית ששי

לא כא נִשְׁבַּעְתִּי: הב"ת בפתח אע"פ שהיא בסילוק (סוף פסוק)

לא כה עליית שביעי

נִשְׁאַי: מרכא בנר"ן כטעם משנה

כח מפטיר

לא ל אֶת-דְּבָרֵי הַשִּׁירָה: מרכא טיפחא, לא טיפחא מונח

הפטרת שבת שובה הושע יד ב-י ויש נוהגים להוסיף מיכה ז יח-כ ויואל ב טו-כז

הושע יד

ב שׁוֹבָה: הטעם בשי"ן מלעיל

ד וְלֹא-נֹאמַר עוֹד: טעם נסוג אחור לנר"ן

ו שְׂרָשׁוֹ: כולם בקמץ רחב

ט לַעֲצֹבִים: הלמ"ד קמוצה. פְּרִיָּךְ: הפ"א סגולה

י וַיָּבֹן אֱלֹהִים: טעם נסוג אחור ליר"ד. יִלְכּוּ בָם: טעם נסוג אחור ליר"ד הלמ"ד בשוא נע. יִכְשְׁלוּ בָם: טעם נסוג אחור לכ"ף. השי"ן בשוא נע.

יואל ב

יז לְמַשָּׁל-בָם: השי"ן בקמץ קטן

כ אַל-אַרְצָן צִיָּה: יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא להבליע את הצד"י שבסוף תיבת 'אַרְצָן' עם זו

שאחריה בתיבת 'צִיָּה'. בָּאֲשׁוּ: האל"ף בשווא נח ולכן הבי"ת בקמץ קטן. וְתַעֲלֶה: הוא"ו בשווא

כא אַל-תִּירָאִי: געיה בת"ו והר"ש בשווא נע, בדומה לו בפס' הבא אַל-תִּירָאוּ והקורא בשוא נח

יחשוש לשינוי משמעות. גִּילִי וּשְׂמָחִי: שתיהן במלעיל

כב שְׂדֵי: שי"ן שמאלית

כג וַיִּנָּד: במלעיל

כה הִילַק וְהִחְסִיל וְהִגָּז: טעם טפחא בתיבת הִילַק

מיכה ז

כ מִימֵי קֶדֶם: טעם נסוג אחור למ"ם הראשונה

ראשון של האזינו (יש נוהגים לקרוא עד פס' יח):

לב א וְאֶדְבָּרָה: העמדה קלה בוא"ו למנוע הבלעת האל"ף החטופה

לב ג הָבּוּ גִדְלָה: המילה הָבּוּ מלרע, הטעם לא נסוג

לב ד שני במנחת שבת, יש קוראים לשני בפסוק ז

פֶּעֱלָו: הפ"א בקמץ גדול, העי"ן בחטף קמץ. כִּי כָל-דִּרְכָיו: תיבת כִּי מוטעמת בטעם מרכא, ואין לצרף

לה את תיבת 'כל' כאילו כתוב כִּי-כָל

לב ו הֵלֵה': הה"א מילה נפרדת מחוברת ל-'לה" ומנוקדת בפתח ה, הלמ"ד אחריה בשווא נח ל. האל"ף

(של הויה המבוטא כאדנות) בחטף פתח א: הֶלְאֲדָנִי. וַיִּכְנַנְדָּה: הכ' הסופית אינה דגושה

לב ז וַיִּגְדָּד: שלישי במנחת שבת יש קוראים כאן לשני, ולשלישי בפס' יג

הדלי"ת בשוא נח עקב ההטעמה. וַיֹּאמְרוּ לָךְ: טעם נסוג אחור ליר"ד

לב י יִסְבְּבֶנָהוּ: בלי"ת ראשונה בשווא נע והנ"ן בשווא נח. יִצְרֶנָהוּ: היר"ד בחירק חסר, אחריה צד"י מודגשת ובשווא נע והנ"ן בשווא נח

לב יא כָּנָשָׁר: הכ"ף בשווא לא בפתח. יִרְחָף: החי"ת בצירי לא בסגול

לב יג יש קוראים כאן לשלישי במנחת שבת עד פס' יח (כולל)

עַל-בְּמֹותֵי אֶרֶץ: טעם נסוג אחור לבי"ת המנוקדת בקמץ רחב. וַיֹּאכְל: הוא"ו בפתח ובמלרע. שָׁדִי:

שי"ן שמאלית. וַיִּנְקְהוּ: הי' בצירי ודגושה ולא בשוא

לב טו כָּשִׁיתָ: שי"ן שמאלית. אֱלֹהֶי: עיין פסוק יז

לב יז אֱלֹהֶי: הה' "בפתח גנובה". יש המבטאים אותה כאילו יש אל"ף לפני הה"א והיא מנוקדת פתח: אֵה

והה' במפיק. יש המבטאים אותה כאלו יש וי"ו (הנקראת כ W אנגלי) לפני הה"א, הוי"ו מנוקדת פתח:

אֱלֹהֶי (elowah) והה' במפיק. לכל הדעות הקורא אותה אלו-ה"א פתוחה HA משתבש. שְׁעָרוֹם: שי"ן שמאלית

לב יח יִלְדָּד: הלמ"ד בקמץ רחב הדלי"ת בשוא נע. מְחַלְלָדָה: למ"ד ראשונה בשווא נע והכ"ף בסוף רפויה